

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 61/2020
29.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Богдана Вла, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 785/2019 од 20.09.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 296/19 од 06.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 29. јануара 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Богдана Вла, као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Новом Саду К 785/2019 од 20.09.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 296/19 од 06.12.2019. године, тако што Врховни касациони суд окривљеног АА, са личним подацима као у првостепеној пресуди,

- на основу члана 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку,

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

да је:

- дана 19.04.2019. године у ..., способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела, да је исто забрањено, чије извршење је хтео, угрозио сигурност полицијског службеника у вези са пословима које обавља претњом да ће напасти на живот и тело, тако што је оштећеном полицијском службенику ББ, начелнику Одељења криминалистичке полиције Полицијске управе у ..., који је у ранијем периоду, као полицијски службеник, поступао у више предмета, где се као осумњичени појављивао окривљени АА, тако што је са свог мобилног телефона путем апликације „Вибер“ послао оштећеном на његов телефон поруке претеће садржине „Пич..це јел можемо мало да се ка..мо?“. „Да ти жена не сазна да си хо ос?“, „Претио си ми да ћеш ми је..ти жену и дете“, „Па реко поштен пандур“, „Ајде оствари то“, „П.С. Имам снимак“, „Шта је пич..це?“, „Не претим само хоћу да знам шта имаш против мене?“, „Узео си паре“, „Па се правиш мутав“, „Нећеш далеко догурати“, „Клошару“, „Ево сад

бришем твој број“, „Извини ако сам те увредио“, „Имам 20 људи у притвору који ће рећи шта си им радио“, „Нисам ни мислио да имаш одговор“, „Чекаш да ме ухапсиш па да ме пребијеш“, „Но но пич.це“, „Платићеш за то“, „Тужио сам па се пери како знаш“, „Има ту и унутрашња контрола“, „Па објасни зашто си узео паре“, „Ја те частим сва моја аута“, „Али немаш плус за то“, „Ја сам све поруке послао у У.К.“, услед којих порука се оштећени уплашио за своју безбедност,

- чиме би извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика.

Док окривљеног АА за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим под тачком 2 првостепене пресуде, применом одредаба чланова 4., 42., 45. и 54. Кривичног законика, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, у коју казну му на основу члана 63. став 1. Кривичног законика урачунава време проведено у притвору од 19.04.2019. године, па надаље, а на основу члана 89а Кривичног законика му **изриче** меру безбедности забране приближавања оштећеном ВВ на удаљености мањој од 50 метара и забрањује приступ око места становања оштећеног, као и свако даље узнемиравање оштећеног и даљу комуникацију са оштећеним путем телефона, поште и друштвених мрежа у трајању од 3 године, од дана правноснажности пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 785/2019 од 20.09.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, казна затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, а за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ, казна затвора у трајању од 10 месеци, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године. У ову казну окривљеном је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 19.04.2019. године, па надаље, до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време казне изречене у првостепеној пресуди.

Истом пресудом, на основу члана 89а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања оштећенима ББ и ВВ на удаљености мањој од 50 метара, забрањен му је и приступ око места становања оштећених, као и свако даље узнемиравање оштећених и даља комуникација са оштећенима путем телефона, поште и друштвеним мрежа у трајању од 3 године од дана правноснажности пресуде.

Истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка који се тичу спровођења окривљеног из Окружног затвора и трошкови његовог лечења током његовог боравка у Окружном затвору падају на терет буџетских средстава, те да се окривљени ослобађа и плаћања паушала, а оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинско-правног захтева за накнаду штете упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 296/19 од 06.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Богдана Вла, а пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр. 785/19 од 20.09.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Богдан Вла, не наводећи законски основ, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1). ЗКП у односу на кривично дело из тачке 1 изреке пресуде, те због повреде члана 395 ЗКП у односу на кривично дело из тачке 2). изреке, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде а предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности или тако што ће окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију.

Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, те је након разматрања списа предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода и предлога поднетих у захтеву, нашао:

Захтев је делимично основан.

По оцени Врховног касационог суда, бранилац окривљеног АА основано указује да је правноснажном пресудом, у односу на кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, описаног под тачком 1 првостепене пресуде, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1). ЗКП на штету окривљеног, на тај начин што је окривљени оглашен кривим за извршење овог кривичног дела, иако у његовим радњама описаним под тачком 1 изреке првостепене пресуде нема законских обележја тог кривичног дела.

Наиме, кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чини лице које угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, док је ставом 3. истог члана прописано да ће се учинилац кривичног дела из става 1. казнити затвором, ако дело учини, поред осталих, према полицијском службенику.

Радња извршења основног облика кривичног дела (став 1) састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, што значи да се ради о квалификованој претњи, односно претњи којом се ставља у изглед тачно одређено зло: да ће се напасти на тело или живот пасивног субјекта или њему блиског лица. Претња објективно мора бити озбиљна и конкретна, док се последице оцењују субјективно, па је могућа ситуација да је упућена претња од стране оштећеног доживљена као угрожавање сигурности, иако то није и објективно остварено.

Првостепеном пресудом, окривљени АА је, поред осталог, оглашен кривим за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ на штету оштећеног полицијског службеника ББ, начелника Одељења криминалистичке полиције Полицијске управе у ..., за које дело је и оптужен оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Новом Саду Кт. 1238/19 од 10.05.2019. године, а које дело је према ставу првостепеног и другостепеног суда извршио на начин описан под тачком 1 изреке првостепене пресуде.

По оцени Врховног касационог суда, из чињеничног описа радње извршења окривљеног АА, датог под тачком 1 изреке првостепене пресуде, не произилази да је окривљени оштећеном ББ упутио конкретне претње којима би

стављао у изглед тачно одређено зло – да ће напасти на његов живот или тело, или на живот или тело њему блиског лица.

Наиме, Врховни касациони суд налази да окривљени речима упућеним оштећеном ББ преко мобилног телефона, путем апликације „Вибер“, наведеним у изреци првостепене пресуде, није претио нападом на његов телесни интегритет, већ му је претио подношењем тужбе унутрашњој контроли, уз упућивање увреда наведених у изреци. Стоји чињеница да је начин обраћања окривљеног био вулгаран, непримерен и увредљив за оштећеног, али окривљени ни у једној поруци није спомињао примену било какве силе, а што би имало карактер претње на телесни интегритет оштећеног или њему блиског лица.

Стога, по оцени овога суда, изрека првостепене пресуде под тачком 1 не садржи законско обележје кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ – претњу којом окривљени најављује и ставља у изглед оштећеном ББ да ће га напасти или угрозити његов живот или тело или живот или тело њему блиског лица, већ се евентуално у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. КЗ.

Налазећи, из изнетих разлога, да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног АА учињена повреда кривичног законика из члана 439. тачка 1). ЗКП, обзиром да је овим пресудама утврђено да је радњама описаним у изреци првостепене пресуде под тачком 1 окривљени извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, Врховни касациони суд је усвајањем захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу преиначио побијане пресуде тако што је окривљеног ослободио од оптужбе да је извршио ово кривично дело, на основу члана 423. тачка 1).ЗКП.

Врховни касациони суд је окривљеног за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом под тачком 2 изреке, осудио на казну затвора у трајању од 10 месеци, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи да овако одмерена казна одговара тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, као и олакшавајућим и отежавајућим околностима утврђеним у редовном поступку, те да ће се истом постићи сврха кажњавања из члана 42 КЗ. Истовремено, према окривљеном је на основу члана 89а КЗ изречена мера безбедности забране приближавања оштећеном ВВ на удаљености мањој од 50 метара и забрањен му је приступ око места становања оштећеног, као и свако даље узнемиравање оштећеног и даља комуникација са њим путем телефона, поште и друштвених мрежа у трајању од 3 године од дана правноснажности пресуде.

Приликом доношења одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду одредбу члана 265. став 1. ЗКП којом је прописано да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда уколико се окривљени ослободи од оптужбе, међутим ову одлуку није донео налазећи да се трошкови у погледу овог кривичног дела за сада не могу издвојити из укупних трошкова, обзиром да је против окривљеног кривични поступак у истом предмету вођен и због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим и осуђен на казну по закону.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода браниоца окривљеног у односу на кривично дело из тачке 2) изреке првостепене пресуде, којима се истиче да током поступка суд није извео доказе које је окривљени предложио, већ само оне који му иду на терет, односно којима се указује на повреду члана 395. ЗКП, будући да повреда ове законске одредабе не представља

законски разлог због које је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2). ЗКП, Врховни касациони суд донео је одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа – судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић